

Ożywiciel

TYGODNIK PARAFIALNY

II NIEDZIELA ADWENTU, ROK B

10 grudnia 2023

1 CZYTANIE	Iz 40, 1-5. 9-11
PSALM	Ps 85 (84), 9ab i 10. 11-12. 13-14
2 CZYTANIE	2 P 3, 8-14
AKLAMACJA	Łk 3, 4c. 6
EWANGELIA	Mk 1, 1-8

pojawił się w VI w. Początkowo, jako liturgiczne przygotowanie do obchodów Narodzenia Pańskiego trwał dwa tygodnie. Do obecnego wyglądu (czterech Niedziel) przedłużono go za czasów papieża Grzegorza Wielkiego, który zmarł w 604 r.

Symbolika Adwentu

Z okresem Adwentu, oprócz oczywiście koloru fioletowego kojarzą się także inne elementy, mianowicie: Wieniec Adwentowy, Roraty i Roratka. Przyjrzyjmy się ich znaczeniu.

Wieniec Adwentowy: Wywodzi się on z krajów protestanckich. Po raz pierwszy pojawił się w roku 1833 w Hamburskim domu dla opuszczonych dzieci „Rauhen Haus”. Posiada on przede wszystkim wymowę eschatyczną, wskazuje na wiecznie trwający adwent – oczekiwanie ludzkości. Cztery zapalone w kolejne Niedziele Adwentu świece symbolizują zbliżanie się do Chrystusa, który jest Prawdziwą Światłością. Ozdabiany jest często zielonymi gałązkami, znakiem życia. W samym wieńcu również pojawia się kolor fioletowy, który przypomina o radosnym oczekiwaniu i potrzebie duchowego (moralnego) przygotowania na przyjście Pana. Jako całość jest on znakiem wspólnoty czuwającej na modlitwie i oczekującej Pana.

Roraty: Roraty są to Msze św. ku czci Najświętszej Maryi Panny sprawowane podczas Adwentu. Ich nazwa pochodzi od słów łacińskiej pieśni, którą śpiewa się na wejście, mianowicie: *Rorate caeli desuper et nubes pluant justum (Spuśćcie rosę niebios a i obłoki niech wyleją sprawiedliwego)*. Najstarsze wzmianki o Roratach w Polsce pochodzą z XIII w. Natomiast praktykę odprawiania Rorat każdego dnia Adwentu (oprócz Niedziel) upowszechnił kard. Stefan Wyszyński w latach 1957-1961. Zasadniczo Roraty sprawuje się rano o wschodzie słońca.

Roratka: Z odprawianiem Rorat związane jest zapalenie dodatkowej świecy – Roratki. Symbolizuje ona Maryję – Jutrzenkę, która poprzedza, daje światu Chrystusa – Słońce, niezające zachodu. Świecę tę zwykle przewiązuje się białą lub niebieską wstęgą i ustawia w prezbiterium w pobliżu ołtarza.

...Żeby nie przegapić

Skoro poznaliśmy już historię i symbolikę Adwentu, może warto zadać sobie pytanie, jak przeżywać ten okres liturgiczny. Adwent to szczególny czas oczekiwania, a więc też przygotowania naszych serc – stąd odprawiane rekolekcje i większa możliwość spowiedzi św. W tym radosnym czasie towarzyszy nam Maryja, która jako pierwsza czekała na przychodzącego Boga. Ona wskazuje nam dziś na potrzebę nieustannego oczekiwania Boga. On bowiem przychodzi do nas każdego dnia, nie tylko w Boże Narodzenie. W zabieganiu naszego życia nie przegapmy Boga, który przychodzi w codzienności, w drugim człowieku.

EWANGELIA (Mk 1, 1-8) *Prostujcie ścieżki dla Pana*

Słowa Ewangelii według Świętego Marka

Początek Ewangelii Jezusa Chrystusa, Syna Bożego.

Jak jest napisane u proroka Izajasza: «oto Ja posyłam wysłańca mego przed Tobą; on przygotuje drogę Twoją. Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, prostujcie dla Niego ścieżki», wystąpił Jan Chrzciciel na pustyni i głosił chrzest nawrócenia na odpuszczenie grzechów. Ciągnęła do niego cała judzka kraina oraz wszyscy mieszkańcy Jerozolimy i przyjmowali od niego chrzest w rzece Jordan, wyznając swoje grzechy. Jan nosił odzienie z sierści wielbłądziej i pas skórzany około bioder, a żywił się szarańczą i miodem leśnym. i tak głosił: «idzie za mną mocniejszy ode mnie, a ja nie jestem godzien, aby schyliwszy się, rozwiązać rzemyk u Jego sandałów. Ja chrzcilem was wodą, on zaś chrzcić was będzie Duchem Świętym».

Oto słowo Pańskie.

KOMENTARZ DO DZISIEJSZEJ EWANGELII

Przemieniajmy myślenie

Do Jana przychodzili ludzie świadomi swoich problemów życiowych, własnej winy i popełnionych grzechów. Zauważyli, że oddalili się od Boga i chcieli do Niego wrócić. Zaufali słowom Jana, uwierzyli w możliwość nawrócenia. Prostota znaku, jakim jest chrzest, wskazuje, że Bóg nie wymaga od człowieka spektakularnych aktów wynagradzania za grzechy. Jego pragnieniem jest przemiana umysłu, czego naturalną konsekwencją będzie uporządkowanie życiowych priorytetów. Aby Bóg mógł wejść w nasze życie i obdarzyć nas wewnętrznym pokojem, musimy przygotować Mu drogę. Usunąć przeszkody nagromadzone przez lata: góry naszej pychy, oczekiwań czy egoizm, który zamienia nas w samotne wyspy. Problemem może być brak nadziei, przez co ze wszystkich stron dostrzegamy tylko zło. Tych przeszkód może być bardzo wiele, wszystkie związane są z naszym grzechem i słabościami. Ale nawoływanie Jana nie wprowadza klimatu beznadziei. On pokazuje, że chrzest jest narzędziem przemiany człowieka, jeżeli zechce otworzyć się na Boga.

Czym jest Adwent?

Oczekiwanie

Podczas dwóch okresów Roku Liturgicznego (Adwent i Wielki Post) Kościół używa fioletowego koloru szat. Pierwotnie kolor ten w zastępstwie czarnego, symbolizował żalobę, pokutę i skruchę. W Adwencie odwołuje się do pokuty, ale nieco inaczej rozumianej niż w Wielkim Poście. Adwent jest bowiem czasem podwójnego oczekiwania. Po pierwsze, jest czasem przygotowania do obchodzenia Uroczystości Narodzenia Pańskiego, w której wspominamy pierwsze przyjście Chrystusa na ziemię, we Wcieleniu. Po drugie, wskazuje on na oczekiwanie na powtórne przyjście Chrystusa na końcu czasów. Taka interpretacja podkreśla, że jest to czas pobożnego i radosnego oczekiwania.

Te dwie idee doskonale widoczne są w Liturgii, która dzieli Adwent na dwie części. Od 1. Niedzieli Adwentu do dnia 16. grudnia akcent pada na oczekiwanie paruzji. Fundamentalnym tematem dwóch pierwszych tygodni jest zgromadzenie wszystkich i oczekiwanie sądu, a zatem także potrzeba czuwania. Natomiast 3. Niedziela Adwentu (Niedziela Gaudete, podczas której mogą być użyte szaty liturgiczne w kolorze różowym) wskazuje, że oczekujemy tego, co już jest. Stąd opowiadanie Ewangelii ubogim, cuda dokonywane przez Jezusa, czy uczta mesjańska, w której obrazie skupia się mowa o paruzji. Podobnie, na oczekiwanie powtórnego przyjścia wskazuje prefacja, w której czytamy: *On przez pierwsze przyjście w ludzkiej naturze spełnił Twoje odwieczne postanowienie, a nam otworzył drogę wiecznego zbawienia. On ponownie przyjdzie w blasku swej chwały, aby nam udzielić obiecanych darów, których czuwając, z ufnością oczekujemy.*

Druga część Adwentu, a więc dni 17-24. grudnia są przygotowaniem na spotkanie z Chrystusem przy żłóbku. Bezpośrednio na Wcieleniu Słowa Bożego skupia się Liturgia 4. Niedzieli. Na tajemnicę Narodzenia Pańskiego wskazuje również prefacja, która przekazuje: *Jego przepowiadali wszyscy prorocy, Dziewica Matka oczekiwała z wielką miłością, Jan Chrzciciel zwiastował Jego przyjście i ogłosił Jego obecność wśród ludu. On pozwala nam z radością przygotować się na święta Jego Narodzenia, aby gdy przyjdzie, znalazł nas czuwających na modlitwie i pełnych wdzięczności.*

Adwent jako czas oczekiwania na Uroczystość Bożego Narodzenia najwcześniej pojawił się w Galii w IV w. Trwał tam trzy tygodnie i miał charakter pokutny. W Rzymie, a więc i w Kościele Zachodnim Adwent w obchodach liturgicznych